

[A. G. Normann.]

der vil tage initiativer, som kan konsolidere Danmarks stilling, og at vi er i stand til at opnå et bedre sammenhold om den opgave, end det, der nu i lang tid har eksisteret mellem de politiske partier.

Helge Madsen: Det er naturligt, at retstatsfolk her i tinget og ud over landet med megen interesse har afventet den højtærede statsministers åbningstale. Der er vel også andre, som har ventet på at høre, hvor meget retsforbundet har nået ved at gå aktivt ind i det politiske liv. Man vil fra begge sider spørge efter resultater. Hertil er at sige, at vi tror på vore reformers betydning og på deres virkninger, men vi har aldrig hævdet, at de ville kunne vise deres gode virkninger, før de blev gennemført; man må give tid. For øvrigt tror jeg, at der også allerede nu er folk, som klogeligt træffer deres dispositioner med henblik på, at „nu ser det alligevel ud til, at retsstatsfolkene vil nå praktiske resultater,“ og det er dem, som frygter disse resultater, som står bag hetzen imod os. Men endvidere er disse vurderinger af, hvad der er nået af den ene og den anden af parterne i regeringen, forkerte. Det, der er redegjort for i statsministerens tale, er regeringens politik, det er det, vi er blevet enige om, og jeg skal nu komme med nogle kommentarer til den fælles regeringserklæring ud fra den betragtning, at det er vort fælles grundlag.

Det første afsnit i statsministerens tale om de udenrigspolitiske spørgsmål og herunder bemærkningerne om de udvidede markeder på forskellige områder har overordentlig stor rækkevidde, men jeg havde egentlig indtrykket af, at det var ting, som vi skulle tale om ved en senere og ikke alt for fjern lejlighed, og derfor havde jeg tænkt at begrænse mig til at slå fast, at kernen i disse forskellige muligheder er én og den samme, nemlig frihandelstanken, som er ved at bane sig vej, og som bæres frem af den kolde nødvendighed. Men den har unægtelig mødt vanskeligheder undervejs. Det er imidlertid et spørgsmål, vi vil vende tilbage til i løbet af kortere tid. Det er ikke, fordi vi ikke også har beskæftiget os meget stærkt med disse problemer og er dybt

interesseret i dem, men de kommer altså til diskussion i løbet af kort tid.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup omtalte i denne forbindelse de forskellige eksportfremmende bestræbelser, og han gjorde det på en sådan måde, at man godt kunne få det indtryk, at han mente, at eksporten for os var det afgørende. Jeg vil dog gerne pege på, at det primære, det, vi først og fremmest er interesseret i, er varer, vi får ind i landet. Det er dog importen, vi ønsker, og eksporten er den betaling, som vi nødvendigvis må give for de varer, vi gerne vil have.

Statsministeren omtalte derefter forholdene i Grønland. For et par uger siden fik jeg besøg af en bekendt derfra, og han fortalte mig, at man synes at forberede indgreb over for den private handelsvirksomhed, som finder sted i Grønland nu. Jeg vil advare mod dette. Den grønlandske befolkning har ligesom vi andre krav på at kunne nyde godt af konkurrencen om dens forsyning med livsnødvendigheder og med livsgoder. Jeg er bange for, at dette deres retmæssige krav tilsidesættes, hvis man prøver at bremse den private konkurrence i statshandelen, som finder sted deroppe nu, og jeg vil gerne om muligt have en udtalelse om, at noget sådant ikke vil ske.

Der er i statsministerens tale adskillige udtryk som den „tilbageholdende økonomiske politik“ eller „fortsat nødvendigt med den største sparsommelighed i statshusholdningen“ og endvidere et udtryk som „en økonomisk konsolideringspolitik“. Det er regeringens politik at spare, og i anledning af det meget avisskriveri nu i sommer om besparelserne i finansudvalget, hvor man navnlig har fæstnet sig ved retsforbundets repræsentant det ærede medlem hr. J. M. Pedersens indsats, kan der være grund til at fremhæve, at i september 1949 udarbejdede retsforbundets rigsdagsgruppe, som det dengang hed, en opstilling over foranstaltninger, som retsforbundet mente i første række kunne muliggøre en nedbringelse af statsbudgettet. Det var en opregning af 15 forskellige punkter, og man bad partierne udtale sig om, hvorvidt de ville være med til at gennemføre dem, så at der kunne opnås besparelser ad denne vej. Vi fik et behersket svar fra de konservative, men i øvrigt var der ingen, der reagerede på dette besparelsesforslag.